

ת"פ 39348/06/16 - מדינת ישראל נגד סאלם אלקרעאן (עציר) - נדון, סלאמה אבו כף

בית משפט השלום בבאר שבע

09 אוקטובר 2016

ת"פ 39348-06-16 מדינת ישראל נ' אלקרעאן(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס

נגד

הנאשמים

1. סאלם אלקרעאן (עציר) - נדון

2. סלאמה אבו כף (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד יפתח רפאלי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין לעניין הנאשם 2

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סיוע לפריצה לרכב בכוונה לגנוב וניסיון גניבת רכב. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן מיום 15.6.16, קשר הנאשם 2 עם הנאשם 1 קשר לגנוב רכבים בעיר באר שבע. במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 15.6.16, סמוך לשעה 01:55, ברחוב ז'בוטינסקי בבאר שבע התפרצו הנאשמים בצוותא חדא לרכב מסוג סיטרואן ברלינגו השייך לדואר ישראל בכך שנאשם 1 ניפץ את החלון האחורי בצדו הימני של הרכב על ידי פלאייר פטנט כאשר הנאשם 2 סייע להתפרצות זו וישב במושב שליד הנהג. במעמד המתואר לעיל, ניסו הנאשמים לגנוב את הרכב בכך שפירקו ושברו חלק מסוויץ' הרכב בכוונה להניעו.

במסגרת ההסדר לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו. להשלמת התמונה יצוין כי בעניינו של הנאשם 1 הגיעו הצדדים להסדר גם לעניין העונש בגדרו נגזרו עליו 14 חודשים מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה במסגרת טיעונו לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בכללם הגנה על קניינו של הפרט. לדבריו מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לגילוי. עוד הוסיף כי עבירות הנוגעות לגניבת רכבים הפכו ל"מכת מדינה" ומחייבות ענישה מרתיעה. זה הפנה לחלקו של הנאשם בביצוע ההתפרצות וניסיון הגניבה וביקש ללמד כי חלקו אינו שולי כלל ועיקר. בגין כל אלה סבור כי מתחם העונש ההולם מין הראוי שינוע בין 12 ל-18 חודשים מאסר בפועל. בגדרי המתחם ביקש ליתן משקל לעברו הפלילי המכביד ביותר הכולל 21 הרשעות קודמות במסגרתן הושתו על הנאשם

תקופות מאסר ממושכות. עוד הפנה לקיומו של מאסר מותנה בן 10 חודשים שלא היה בו כדי להרתיע הנאשם מלהסתבך פעם נוספת בעבירות רכוש. בשל כל אלה סבור כי יש למקם את עונשו ברף העליון של המתחם ולהפעיל את המאסר המותנה במצטבר לצד ענישה נלווית.

ב"כ הנאשם מנגד ביקש לתת משקל להודאת הנאשם שיש בה משום הבעת חרטה ונטילת אחריות וכן חסכון בזמן שיפוטי יקר. לדבריו כתב האישום המתוקן משקף נאמנה את חלקו הקטן של הנאשם אל מול חלקו של הנאשם האחר. עוד ביקש לתת הדעת לשיקולי אחדות הענישה תוך שכיוון לעונשו של נאשם 1 עליו נגזרו בהסכמה 14 חודשים מאסר בפועל. לדבריו אמנם לנאשם 2 יש מאסר מותנה בן 10 חודשים, יחד עם זאת עברו הפלילי של נאשם 1 מכביד יותר וכך גם חלקו בביצוע המעשים גדול יותר. במצב דברים העונש בעניינו של הנאשם 2 אמור להיות זהה לזה של הנאשם 1.

מעבר לכך, ציין כי בפועל הרכב לא נגנב וכך גם אין ראיות בדבר הנזק שנגרם לו. אשר לנסיבות האישיות של הנאשם זה פירט כי לנאשם נסיבות חיים קשות הכוללות טרגדיה אישית בה בנו נדרס מול עיניו. אירוע זה נתן אותותיו על כל תחומי חייו של הנאשם אשר החל לצרוך חומרים משני תודעה ונקלע למעורבות פלילית. הנאשם נטול כוחות לעבור הליך במסגרת טיפולית אינטנסיבית, אולם אין לבוא עמו בחשבון בשל כך. הנאשם מצדו ציין כי מצבו הנפשי אינו שפיר והוא נזקק לתרופות לצורך שינה. לדבריו עבר צנתור 4 פעמים וסובל מאסטמה. הנאשם ציין כי הוא מודע לבעיית הסמים העומדת בבסיס מעשיו והוא מעוניין לעבור הליך טיפולי בין כותלי בית הסוהר.

דין והכרעה:

ככל שהדבר נוגע לעבירות של התפרצות לרכב וגניבה, הנאשם פגע במעשיו אלו בערכים המוגנים של ביטחון הציבור ורכושו. על הפגיעה הכלכלית ועל הענישה שיש לנקוט בעבירות אלו ראה רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08):

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירות התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו-אפשר לומר- למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם... ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה ידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריח-כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור".

עוד ראה בעניין זה רע"פ 7890/10 לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל (1.11.2010):

"אין צורך להכביר מלים על מפח הנפש של אדם היוצא מביתו ומגלה כי רכבו, רכוש יקר ובעל חשיבות רבה מכל בחינה, אינו עוד. לכך מצטרף הנזק הכלכלי במעגל רחב יותר, במונחי המשק. הרוצה ליהנות בזדון מעמל הזולת ולשלוח יד ברכוש שלא הוא צבר, ראוי לענישה מחמירה..."

ככל שהדבר נוגע למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של התפרצות לרכב וגניבת רכב, הרי שעל דרך הכלל מוטלים עונשי מאסר בני מספר חודשים ועד לשנתיים מאסר בפועל. על דרך הכלל בתי משפט נותנים דעתם לשאלה האם העבירות בוצעו בצוותא חדא, אם לאו, האם מדובר במעשים מתוכננים, האם מדובר בעבירות שבוצעו בתחכום, תוך שימוש בכלי פריצה יעודיים, מידת הנזק וכן יתר הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה.

בבואו של בית המשפט לבחון את מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים ולחומרא יש לתת הדעת לעובדה כי המעשים בהם הורשע הנאשם הינם מעשים מתוכננים המבוצעים במסגרת קשירת קשר של הנאשם 2 עם הנאשם 1. כידוע עצם הביצוע בצוותא חדא הוא לכשעצמו מקל על ביצוע ההתפרצות לרכב וניסיון גניבתו, ומאידיך מקשה על גילויים של העבריינים. הכניסה לרכב הינה כניסה "אלימה" כאשר הנאשם 1 מנפץ את שמשת החלון ובהמשך השניים מפרקים ושוברים חלק מהסוויץ' של הרכב על מנת לנסות להניעו.

המדובר בעבירות רכוש יחד עם זאת וכידוע בבחינת הנזק הפוטנציאלי, עבירות שכאלה יכול ותדרדרנה לכדי אלימות של ממש היה והקורבן ינסה למנוע את גזילת רכושו או למנוע את הימלטות העבריינים עד להגעת המשטרה.

מנגד ולקולא חלקו של הנאשם בביצוע התפרצות לרכב מגיע לכדי סיוע כאשר הנאשם 1 הוא זה שאוחז בפלאיר פטנט ומנפץ באמצעותו את השמשה. אין המדובר במעשים שבוצעו בתחכום רב, (אם כי שבירת מתנע רכב לצורך ביצוע מעקף והתנעת הרכב אינה בבחינת ידע המצוי אצל כל הדיוט). הרכב עצמו לא נגנב ולא הובאו ראיות בדבר נזק יוצא דופן הנובע משבירת המתנע או מניפוץ חלון המכונית.

לאור כל האמור לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 9 חודשים ל-28 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולחומרא הרי ראש וראשונה יש לתת הדעת לעברו הפלילי המכביד ביותר. דברים שנאמרו בעניינו של הנאשם 2 על ידי מותב זה במסגרת ת"פ 27827-01-15, נכונים ביתר שאת, גם לתיק שבכותרת.

לנאשם 21 הרשעות פליליות במגוון תחומים: סמים, רכוש ואלימות. עיון בגיליון הרשעותיו מלמד כי הנאשם החל את דרכו הפלילית עוד בנעוריו ולמעשה לא פסק מביצוע עבירות פליליות. למעשה, התקופות המעטות בהן הציבור אינו סובל מידו הרעה של הנאשם, הינן כאשר זה מצוי מאחורי סורג ובריח. הנאשם ישב תקופות ארוכות בבית הסוהר בגין מעשיו אשר לא הרתיעו אותו מלשוב ולחטוא פעם אחר פעם בעבירות דומות.

לא אמנה את כל עברו הפלילי ואתיחס אך לעונשי המאסר בפועל שנגזרו עליו החל משנת 2000 ואילך:

בשנת 2001 הנאשם נדון ל-36 חודשים מאסר בפועל בגין עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, התחזות, שיבוש מהלכי משפט, זיוף שטר כסף, נשיאת סכין שלא למטרה כשרה. עונש זה כלל הפעלתו של מאסר מותנה ארוך ;

בשנת 2004 נדון ל- 40 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית וכן שיבוש מהלכי משפט ;

בשנת 2008 נדון ל- 10 חודשי מאסר בפועל בגין פריצה לבניין שאינו דירת מגורים וגניבה ;

בשנת 2012 נדון ל- 42 חודשים מאסר בפועל בגין מעשה שוד;

בשנת 2013 נגזרו על הנאשם 8 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית.

בשנת 2015 נידון הנאשם ל-13 חודשים מאסר בפועל בגין ביצוע העבירות שעניינן איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, קבלת נכסים שהוגשו בעוון, הדחה באיומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

העבירות בהן הורשע הנאשם כוללות רכיבים של אלימות לצד עבירות רכוש וסמים. אז כי היום סבורני כי עבר פלילי זה נכנס לגדרם של המקרים אליהם התייחס המחוקק בסעיף 40 לחוק העונשין, היינו ההחמרה בעונשו של הנאשם והרחקתו מהציבור נדרשים כדי להגן על שלום הציבור. ודוק, בניגוד לאמור בסעיף זה, החמרה תעשה בגדרי המתחם וזאת בשים לב להודאתו ולחיסכון בזמן שיפוטי.

בתיק זה לא הוגש ואף לא התבקש תסקיר מאת שירות המבחן אשר יפרוס את מלוא התמונה אודות הנאשם ובפרט אודות שימושו בחומרים משני תודעה. הגם כך בית המשפט במהלך הטיעונים לעונש, הציע להגנה לדחות את הטיעונים לעונש על מנת לבחון אפשרות שילובו של הנאשם במסגרת טיפולית סגורה שתיתן מענה לבעיית ההתמכרות ממנה סובל הנאשם שנים ארוכות.

דא עקא, לאחר שהובהר לנאשם מה משמעות התהליך שיידרש לעבור בטרם תתקבל ההחלטה הסופית, הודיע כי הוא מוותר על אפשרות זו וביקש לקבל את גזר דינו ללא דחייה. ב"כ הנאשם ציין כי אין לבוא עמו בחשבון בשל עמדה זו, אשר כפי הנראה מודע לחולשת כוחותיו לעבור הליך שכזה. ודוק, ההחמרה בעניינו של הנאשם מתבקשת לא מתוך סירובו לעבור הליך טיפולי אלא מתוך כך שהמניע להסתבכויותיו בפלילים נותר ללא מענה ומשכך הסיכון להישנות התנהגות פורצת חוק נותר בעינו.

למעשה נקודת האור הכמעט יחידה בעניינו של הנאשם נוגעת להודאתו אשר יש בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר וכן משום נטילת אחריות. הודאה זו תבוא לידי ביטוי גם בחפיפת המאסר המותנה. עוד בית המשפט ייקח בחשבון את נסיבות חייו הקשות בפרט ככל שהדבר נוגע לפטירת בנו. לצד האמור לעיל, משקלן של נסיבות אישיות אלו הולך ופוחת ולמעשה "נטחן עד דק" ככל שהנאשם צובר לחובות הרשעות פליליות, והלה צובר. הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו להתרשמות בית המשפט הנאשם אינו פועל לצאת מאותו מעגל שוטה בו הוא יוצא ונכנס את דלתות הכלא תדירות וזאת באמצעות הליך טיפולי אינטנסיבי.

היחס בין עונשו של נאשם 1 לעונשו של נאשם 2:

ב"כ הנאשם סבור כי יש לגזור על הנאשם 2 עונש זהה לזה שהושת על הנאשם 1, היינו 14 חודשים מאסר בפועל הכוללים את הפעלתו של מאסר מותנה בן 10 חודשים. אליבא דידו, אותו מאסר מתונה "מתקזז" אל מול עברו הפלילי המכביד יותר של הנאשם 1 בהצטרף לכך שחלקו בהתפרצות לרכב הגיע לכדי סיוע בלבד.

עתירה זו של ההגנה אין לקבל כלל ועיקר וזאת מכמה טעמים: ראשית וברמה העקרונית, סבורני כי מקום בו הגיע המאשימה להסדר הכולל עונש "סגור" הדבר אינו אמור להוות נקודת עיגון שאין בילתה ביחס ליתרת הנאשמים. הדברים מכוונים לכך שבהסדר סגור בית המשפט אינו גוזר על נאשם בהכרח את העונש שראוי היה להשית עליו אלא בוחן את סבירותו של ההסדר בהתאם להלכות הנוגעות לכיבודם של הסדרי טיעון. פועל יוצא מכך הוא שפעמים רבות בית המשפט מכבד הסדר הגם שנוכח היה להשית עונש חמור מזה שסוכם בין הצדדים. (בזהירות המתבקשת ומבלי לקבוע מסמרות, יש להניח כי זהו גם המצב המאפיין את ההסדר בעניין של נ' 1) .

עוד יצוין וגם כן ברמה העקרונית, כי במסגרת הסדר "סגור" בית המשפט אינו נחשף למלוא השיקולים שהנחו את המאשימה או את הצדדים עובר לגיבושו של העונש המוסכם עם נ' 1 ואין כל וודאות כי אותם נתונים, מאפיינים גם את עניינו של הנאשם 2.

כל זאת ברמה העקרונית. אלא מאי, גם המסד העובדתי עליו נתמכת בקשת ההגנה אינו חף מקשיים. אשר להבדל הנוגע לחלקו בפועל של הנאשם 2 סבורני כי גם אם קיים הבדל מסוים בשל כך שלנאשם 2 מיוחסת רק עבירה של סיוע להתפרצות, עדיין משקלו של זה מן הראוי שיהיה שולי. הדברים אמורים ראשית מתוך כך שעבירת ההתפרצות לרכב במקרה שלפינו נבלעת בעבירה החמורה יותר שעניינה גניבת הרכב, שכן ברובם של המקרים גניבת רכב, מבחינת היסוד העובדתי הנלווה אליה, כולל באופן אינהרנטי גם את התפרצות לרכב. (דוגמא נוספת ניתן למצוא בייחוס עבירה של הסגת גבול לעבירה של התפרצות לדירה).

זאת ועוד, שני הנאשמים שבפניי פעלו מסגרת הקשר לנסות ולגנוב את הרכב, שהיא התכלית העיקרית של מעשיהם העברייניים באותו לילה. שזו תמונת הדברים ההבדל בין מי שניפץ השמשה בפועל לבין מי שהמתין באותה העת לידו ובהמשך בצוותא ניסה להניע הרכב לא אמור להיות רב. ייתכן שהדברים היו שונים לו מטרת הקשר הייתה אך גניבה מתוך הרכב שאז הפער בחלק העובדתי היה מקבל משקל רב יותר, מה שאין בעניינו.

גם הפער הנוטען ביחס לעבר הפלילי של שני הנאשמים אינו חד משמעי. לדאבונם של הנאשמים, שניהם הפכו את העבריינות לדרך חיים וידם הרעה לא חדלה מלפגוע בציבור פעם אחר פעם. גם אם לנאשם 1 יש מבחינה מספרית יותר הרשעות בעבירות רכוש, אין בכך ללמד כי לנאשם שבפניי עבר פלילי מכביד פחות ויש דווקא שהמצב הפוך (כך ולשם ההמחשה ר' את רצף הרשעותיו האחרונות של הנאשם 2, בכללן הרשעה משנת 2012 בגין שוד בגינה נגזרו עליו 40 חודשים מאסר בפועל). עברו הפלילי של נאשם 2 הנו מכביד ביותר בכל קנה מידה. אפילו יונח לטובתו כי לשותפו עבר מכביד יותר, ספק האם אך בשל כך זה זכאי להנחה כל שהיא בעונשו (ור' הערות העקרוניות ביחס לאחידות הענישה).

לסיכום סוגיית אחידות הענישה, הרי שעניין זה יילקח בחשבון בכפוף לכל שפורט לעיל ואלמלא עונשו של הנאשם 1,

העונש שהיה נגזר על הנאשם 2 היה גבוה משמעותית מזה שבית המשפט השית עליו. בנוסף, ככל שיש הבדל בחלקם של הנאשמים ומאפייניהם, הרי שהשפעתו על עונשו של הנאשם 2, תהיה במשורה.

אופן הפעלתו של המאסר המותנה:

נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן 10 חודשים שהנו בר הפעלה. בהתאם לפסיקה וכן בהתאם להוראת סעיף 58 לחוק העונשין, על דרך הכלל, יש להפעילו במצטבר לכל עונש אחר. בענייננו, נוכח הודאתו של ועל מנת ליתן גושפנקא לאותה נטילת אחריות, אורה כי מאסר מותנה זה יופעל מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר לעונש שיושת עליו בדין תיק זה.

עיצום כספי:

בעבירות בהן חטא הנאשם יש למקום להשתתם של עיצומים כספיים כואבים שיהיה בהם כדי להעביר מסר ברור בדבר חוסר הכדאיות של צבירת רכוש על חשבון הזולת, בענייננו, גם רכיבים אלו יהיו מתונים וזאת לפנים משורת הדין מתוך התחשבות בחסרון הכיס של הנאשם ועל מנת להקל עליו את המשך דרכו מחוץ לכלא לאחר שיסיים את מאסרו.

לא בשולי הדברים יש לקוות שהנאשם ישכיל לנצל את תקופת מאסרו על מנת להשתלב במסגרת טיפולית בין כותלי הכלא, באופן שיהיה בו כדי למנוע את הסתבכותו העתידית וכן לאפשר לו לפתוח דף חדש בחייו, גם אם בשלב מאוחר יחסית.

סוף דבר מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 13 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו, 15.6.2016.

ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 10 חודשים מת.פ. 15-01-27827 כך ש 5 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. סך הכל, יהיה על הנאשם לרצות 18 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו.

ג. 2,000 קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.2.2018.

ד. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

ה. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

ניתן צו כללי למוצגים: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ז' תשרי תשע"ז, 09/10/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט